

aflat azi la Episcopia ortodoxă sârbă din Vârșeț: „Această carte este a mitropolitului chir Iosif al Timișoarei, la anul 1655... care de bună voie a părăsit eparhia, retrăgându-se la mănăstirea Partoș, unde a trăit câțiva ani, apoi s-a mutat la viața veșnică, unde se odihnesc sfinții”.

O însemnare mai târzie pe o Evanghelie – aflată azi la Vicariatul ortodox sârb din Timișoara – arăta că a fost dăruită mănăstirii Partoș „unde este așezat trupul Sfântului vlădică Iosif .

În 1782, un preot bănățean a pictat o icoană a sa, care a fost așezată apoi deasupra mormântului său de la Partoș. O inscripție de pe icoană arăta că ea reprezintă pe „Sfântul Părintele nostru Iosif cel Nou”; dar pe aceeași icoană era scris și „troparul” său cu următorul cuprins: „Din tinerețe te-ai supus cu totul Domnului, în rugăciuni și nevoițe și în posturi, chipul bunătății fiind. Pentru aceasta Dumnezeu văzând osârdia ta cea bună, arhieru și păstor Bisericii Sale te-a pus. Drept aceea, și după moarte, cinstit trupul tău întreg și nestruciat s-a păstrat Sfinte Iosife, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare celor ce cu credință și dragoste săvârșesc sfântă pomenirea ta”.

Iată numai câteva mărturii din care se desprinde că mitropolitul Iosif era considerat de români ca „sfânt” îndată după mutarea sa la Domnul. Un preot bănățean care i-a cercetat viața și nevoițele, scria, în urmă cu 60 de ani, că la mormântul lui se petreceau adeseori fapte mai presus de fire. „Poporul din împrejurimi și din depărtări mari – scria el – își aduce de veacuri bolnavii la mănăstirea Partoșului, ca să se atingă de mormântul sfântului, ori să petreacă în priveghere noaptea întreagă la acest mormânt. Și mulți au aflat alinarea suferințelor și mângâiere sufletească la mormântul Sfântului Iosif. Între altele, tradiția spune că fiica lui Marcu Muțiu, primarul Timișoarei, s-a vindecat de o boală de care suferea de multă vreme, la mănăstire.

În semn de recunoștință, acest credincios a ridicat la Partoș, pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, –alături de biserica veche a mănăstirii, în care slujise și alesul ierarh Iosif –, una nouă, încăpătoare, care dăinuiește până azi.

Racla cu moaștele Sf.Iosif cel Nou de la Partoș se află în Catedrala mitropolitană din Timișoara, foto.

„Făcătorule de minuni, Sfinte Iosife, precum în vremea viețuirii tale pe pământ, prin rugăciunile tale ai izbăvit pe păstoriții tăi de tot felul de primejdii, așa și astăzi, trimite mila ta celor ce locuiesc în țara aceasta, rugându-te lui Dumnezeu să dăruiască tuturor cele de trebuință și pace lumii, pentru ca împreună cu tine să-î cântăm Lui Aliluia”.

(Din Acatistul Sfântului Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș, Condacul 12).

Cunoscând aceste lucruri, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a hotărât să se purceadă la „canonizarea” oficială a Sfântului Ierarh Iosif. Acest act s-a săvârșit în zilele de 6-8 octombrie 1956, în catedrala mitropolitană din Timișoara, unde i-au fost așezate sfintele moaște, spre a fi cinstite cu toată cuviința de către binecredincioșii creștini.

S-a hotărât ca prăznuirea lui să se facă în ziua de 15 septembrie a fiecărui an. În această zi a fost trecut în calendar, precum și în slujba din Minei. S-a alcătuit apoi un frumos Acatist în cinstea sa, în care îi sunt preamărite virtuțile și viața sa fără de prihană.

Nu peste mult timp, în anul 1965, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Sârbe a hotărât ca numele lui să fie introdus în calendarele și slujbele acestei Biserici surori, ca mărturie a venerației de care se bucură în întreg Banatul și chiar în afara lui.

(Pr. Prof. Dr. Mircea Pacurariu, Viețile Sfinților români)